

VIORILE TOAMNEI

STOMFF ANDREI AUREL

VIORILE TOAMNEI

Viorile toamnei m-au prins și mă dor
Culorile-n care tot urc și cobor
Pe-un vârful de arcuș cu vopsea ruginie,
O vară fierbinte în spate mi-e vie
Povară de soare și insule verzi
În frunzele cărora apari și te pierzi
Precum o nălucă zâmbind enigmatic.
Acuma e toamnă și corul cromatic
Împinge spre mine zăpezile pure
Și-mi dau sentimentul din gânduri sperjure
Că tâmpilele albe nu-s piedică încă
Să urc fără teamă pe steiuri de stâncă
Și-n vârful să mă-ntind ca șopârla la soare,
Să-mi umplu plămânii cu aerul tare
Apoi să privesc împrejur
U-mi o lume
În care un loc e al meu și anume
În inima ta tibetan construită
Și pusă sub sân de etern Afrodită
La care mă-ntorc din noianul de vise
Unde veri nesfârșite sunt numai promise
Căci pleacă odată cu primii cocori.

Și iarăși mă prind ale toamnei viori,
Îmi pun pe lumină ruginite culori
Cântându-mi o doină de dor și de jale.
Mai lacrimă cerul, pământul e moale
Dar nu poticnesc pașii-n drumul spre tine.

Întoarce-te vară cu zile senine
Și lasă-mă-n lume cu dor să traiesc.
Oricât de tomnatic, mai pot să iubesc.